

Fíu Sönglög.

Fi Sange

med íslenskum og dönskum texta.

Samið hefur

med islandsk og dansk Text,

komponerede af

Bjarni Þorsteinsson,

prestur í Siglufirði.

Pastor B. Thorstensson

Siglufjord. Island.

Innihald:

1. Draumalandið.
2. Vor og haust.
3. Taktu sorg mína.
4. Systkinin.
5. Kirkjuhvoll.
6. Í djúpið mig langar.
7. Gissur ríður goðum fáki.
8. Hann hraustur var.
9. Agnar Stefán Klemensson.
10. Sólsetursljóð, (dúett).

Indhold:

1. Drømmenes Land.
2. Vaar og Høst.
3. Tag min Sorg.
4. De to Søskende.
5. Kirkehøj.
6. Mod Dybet jeg længes.
7. Listen lykkes, — god er Hesten.
8. Han var saa stærk som Døden.
9. Agnar Stephan Klemensson.
10. Solsætssang, (Duet).

Kaupmannahöfn.

Kostnaðarmaður: Sigurður Kristjánsson.

Prentað hjá Wilhelm Hansen.

Systkinin.

(Einar Hjörleifsson.)

De to Søskende.

(Oversat af Ol. Hansen.)

Andante con moto.

4.

1. Jeg veit um syst - kin svo sæl og góð, og syngj - a vil
 1. Om Sø - sken - de to jeg syn - ger her sau sø - de og

um þau lit - inn óð, en ekk - ert þekkjast þau þó; um
 go - de, men hvem de er, vil in - gen kun - ne for - staa. Hun

hús - ið hún leik - ur sjer út og inn; hann einn - ig sjer leik - ur, um
 le - ger til dag - lig, vil ind, vil ud; han le - ger vel og - sau, men

him - in - inn, — dreng - ur - inn litl - i, sem dó, — dreng - ur - inn
 hos sin Gud, — Dren - gen, som dø - de, den smaa, — Dren - gen, som

litl - i, sem dó. —
 dø - de den smaa. —

2. Hún veit hann var barn svo blessað og gott,
 hann bróðir hennar, sen hrifinn var brott;
 hún þráir hann ekkert þó.
 Sjer barnung nær tekur missirinn ljett,
 en mamma' hennar hugsar jafut og þjett
 um litla drenginn, sem dó.

3. Hún þráir sinn litla, ljóshærða son,
 sitt ljós og sitt gull, og sinn engil og von;
 hún man hve hann hjúfræði' og hló,
 hve blitt hann klappaði' um brjóst henni og kinn,
 hve brosið var inndælt og svipurinn
 á litla drengnum, sem dó.

4. Er stúlkan flýgur í faðm hennar inn,
 þá felur hún líka þar drenginn sinn
 með sorgblíðri saknaðar ró.
 Í hjarta' hennar dafnar vel dóttirin,
 þó dafnar þar enn betur sonurinn,
 drengurinn hennar, sem dó.

2. Hun ved hendes Brór var kjær og god,
 hun husker, hvor brut hende Drengen forlod.
 men tænker kun lidt derpaa.
 Ti Savn er let for et Sind. der er ungt;
 men Moderen tænker til og tungt
 paa Drengen, som døde, den smaa.

3. Ti særne sin Glædes gyldene Pant.
 sin Engel, sit Nor og sit Haab, der forsvandt.
 hans Graud og hans Latter hun maa.
 hans blide Kjærtegn paa Bryst og Kind.
 det dejlige Smil og det bløde Sind
 hos Drengen, som døde, den smaa.

4. Naar Pigen kaster sig til hendes Barm,
 hun synes, hun og kan om ham sin Arm
 i Sorg og i Vemod slaa.
 Vel har hun af Hjærtet sin Datter kjær,
 men stadig staaer han hende mere nær
 Drengen, som døde, den smaa.